

Kapitola první

Vážně mám pocit, že snad žádná z vymožeností moderní doby není smutnější – banálnější, řekl bych – než obrovská kancelář. Vypadá to, že jakmile člověk zdokonalil montážní linku, zjistil, že nezbývá než se tomu všude přizpůsobit. Nekonečné řady rozměrných stolů, které se táhnou jako železniční koleje do nikam. Monotónní klepání a cinkání psacích strojů a mechanických kalkulaček a k tomu ulepené mramorové podlahy – a někdy i sloupy, když to byl pořádně hogofogo kancl –, které se klopotně a neúspěšně snažily přizivit se na nádheře starověkých chrámů a knihoven. Vážně nevím, jestli na mě v takové kanceláři padá víc deprese nebo nuda.

Pokud se vám v ní někdo právě nesnaží vymlátit duši z těla. V tu chvíli vám bez váhání řeknu, že je to mnohem větší deprese, protože na nudu tak nějak nezbývá čas.

V ten moment jsem se zrovna nekochal pohledem na stoly, psací stroje nebo sloupy, protože jsem tupě zíral na rostoucí rudou skvrnu, která se mezi mými sešmajdanými polobotkami vpíjela do koberce barvy ranní moči. (No jo, koberec. Tohle bylo druhé podlaží, sem už se mramor nedává.) Té krve nebylo nijak moc, ale ti maníci s pěťmi jako cihly byli zřejmě celí říční s tím něco udělat. Já a oni čtyři jsme tady měli takového kamarádkého spicha, pomáhal jsem jim trochu se uvolnit, když jsem jim masíroval klouby rukou střídavě svým žaludkem a obličejem. Musím říct, že je měli pořádně ztuhlé. Ale co, na druhou

stranu jsem přes ten měděný pach v nose necítil bohatou směs zatuchlého potu, oleje na psací stroje a kobercového šamponu.

K čertu, říkal jsem si, jak někdo může dělat v takové díře?

Pak mi pěst, která se mi snažila namasírovat záda skrz pupík, připomněla, že mám na práci mnohem důležitější věci.

Ti maníci byli typickými ukázkami svého druhu: hromotluci v laciných oblecích, dech jim smrděl pašovanou kořalkou a lacinými cigaretami. Nebylo tady žádné horko, ale tím cvičením na mně se potili, takže si saka přehodili přes židle nebo aspoň přes rameno. Myslím, že skutečnost, že já jsem se nepotil, je rozpalovala ještě víc.

Co by asi řekli tomu, kdybych jim předem rovnou oznámil, že se nepotím? Opravdu nikdy.

Nezaslechl jsem jejich jména, a i kdyby byli mluvili, stejně jsem měl tou dobou jiné starosti. Proto jsem si je pojmenoval Knírač, Vazoun, Nervák a Šišoun. Vazoun byl ten, který se se mnou zabýval nejvíc (překvápko, co?), a Knírač mu koukal přes rameno, asi hlídal, jestli Vazoun něco nedělá špatně. Nervák stál pár kroků stranou a v pěstí žmoulal jediné železo v dohledu – poloautomatický colt, jestli na tom sejde –, ale já věděl, že ostatní mají svoje stříkačky v kapsách sak. Šišoun, s hlavou jako dvoužloutkové vejce, si jednou rukou utíral čelo a v druhé držel lehce zahnutou, hladkou hůlku z bílého dřeva, sotva dvakrát delší než plnicí pero. Koumal nad tím, jako kdyby to byla ta nejpodivuhodnější věc, se kterou se za svůj život setkal.

Možná to tak bylo. Vyndal mi ji z podpažního pouzdra, které jsem měl pod sakem, takže si umím představit, že očekával něco docela jiného.

Ale mým hlavním problémem nebyli tihle maníci. Můj zásadní problém právě svým zadkem leštil stůl manažera

v přední části kanceláře. Světlehnědé kalhoty, sako v námořnické modři a nažehlená košile s límečkem tak velkým, že by z něho mohl mít padák. Dokonalý obraz toho, co si zazobanec představuje pod pojmem „ležérní“.

Znal jsem ho. Byl jedním z důvodů mé přítomnosti. Tím druhým důvodem byla velká hnědá obálka v jeho ruce, která se předtím nacházela v mé kapse.

Floyd Winger, člen výboru čtyřiatřicátého okrsku, obálku otevřel, podíval se dovnitř, zrudl jak nevěstinka na líbánkách a začal chrlit výrazy, které by jeho voliči rozhodně neměli nikdy slyšet.

Vazoun si zřejmě myslel, že ten proud sprostáren je patrně důsledkem rozčarování jeho šéfa, a nakopl mě do žeber. Asi se chtěl přesvědčit, jestli je někdo doma. Myslí, že jsem hekl, a snažil se soustředit na Nerváka a Šišouna.

Skoro...

„Kdo tě poslal?“ houkl Vazoun. „Proč ses sem vloupal? Přisahám, kámo, že jestli nezačneš zpívat, tak ti...“

„Už ho nech, Ronnie.“ Winger mávl obálkou svým směrem. „Už vím všechno, co potřebuju.“

Jo, tak jen si to myslí dál, mizero...

Šišoun ukojil svoji zvědavost a otočil se k šéfovi. Bezmyšlenkovitě zasunul hůlku do kapsy saka, které měl přehozené přes židli za sebou.

Tak, konečně! Vlákna a úponky jeho myšlenek byly tak slizké, že jsem si chvíli říkal, že se mi to nikdy nemůže podařit. Neomluvitelně jsem vypadl ze cviku. Nebylo divu, že mi to trvalo víc než pár minut.

„A kdože to je, pane Wingere?“ zeptal se Šišoun, strčil si mezi pysky cigaretu a šátral v kapse po sirkách. Snažil jsem se poslouchat, co si říkají, a při tom se stále soustředit na Nervákův colt...

„Já nevím, jak se jmenuje, Benny.“ Pochopitelně, protože peněženku jsem nechal v kanceláři. Přece s sebou nebudu při vloupání nosit vizitku, no ne? „Zato vím, proč je tady.“

Upřel na mě úzké, falešné oči. „A my oba víme, kdo vás poslal, vidíte?“ Ani teď, když mluvil k pěti lidem – čtyři měl na výplatní pásce a pátému zřejmě bral míru na kabát z borovice –, nedokázal vypadnout z role politika. Jeho jasný, pronikavý hlas se nesl rozlehlou místností, jako kdyby mluvil k plnému náměstí.

„Nemám páru, o čem to mluvíte,“ opáčil jsem a zakřivil se ústy plnými krve. „Jsem jenom uklízeč. Musel jsem se sem vloupat, protože jsem si zapomněl klíč. A uniformu.“ Pokrčil jsem rameny, jak jen mi to ruce svázané za opěradlem židle dovolovaly. „Co chcete slyšet? Dělam to prvně.“

Bud' jsem nebyl tak vtipný, jak jsem si myslel, nebo se Vazoun místo úst smál pěstmi. To nechám na vás. Každopádně jsem na chvíli přestal mluvit.

„Hele, Ronnie, to už bude stačit,“ řekl Winger. Něco v jeho hlase mě přimělo podívat se na něho a málem jsem se přestal soustředit na Nerváka. Jeho tón se nijak nezměnil, ale ta slova se mi nelíbila. Byla v nich zloba. Vrásky kolem očí a úst měl tak ostré, že by se o ně jeden pořezal.

„Takže Baskin přišel s novou hrou?“ zeptal se mě. „Pošle zloděje, aby mi to tady vyraboval? No dobře, tak budeme hrát. Jde o jeho hlavu a o vaši.“ Hřbetem ruky si odhrnul pramen jemných vlasů z obličeje, strčil si obálku do náprsní kapsy a sáhl po telefonu. Se sluchátkem v ruce se obrátil ke mně. Abych se mohl dívat.

Všivák. Nesnáším politiky.

„Centrála?“ Rty se dotýkal mluvítkem, jako kdyby se s tou věcí miliskoval. „Prosím Glenview 0898.“

To číslo jsem znal. Volal Baskinovi. *Domů*. Fajn kluk.

„Měl byste...“

On a jeho čtyřčlenná parta na mě sotva pohlédli, když jsem se na okamžik odmlčel, abych vyplivl poslední chuchvalec krve. „Cože?“ zeptal se Winger. Vzdáleně jsem slyšel vyzvánění na druhém konci linky.

„Měl byste zavěsit, než se ztrapníte.“

Odповідí na moje prohlášení byla tři uchechtnutí a dva páry očí v sloup. A proč ne? I kdybych nebyl pevně přivázaný k dubové židli, dostal jsem už nakládačku, která by drsného chlapa odrovnala na několik hodin a slabší náuru poslala na pár dní do nemocnice.

Asi by měli vědět dvě věci. Hojím se rychle. Zatraceně rychle. Na to, abych byl mimo více než pár minut nestačí nakládačka, ať je jak chce velká. A zadruhé, z těch provazů bych se byl dokázal vymotat do půl minuty poté, co mě svázali. Nejenže mám mnohem ohebnější klouby, než je běžné, ale navíc Knírač ty svoje smyčky moc neutáhl.

Proč? Protože člověk snadno udělá chybu, když se moc nevyzná v uzlech, a já jsem se sakra soustředil, aby chyby dělal. A teď jsem už jen čekal na...

(Cítil jsem, jak šťastná aura kolem Nervákovy bouchačky, ty řetězce příčin a následků, které způsobí, že mechanismus spustí, konečně splaskla pod soustředěným tlakem, kterým jsem na ni posledních deset minut způsobil.)

... *Tohle*.

Vstal jsem, z levého zápěstí mi klimbal kus provazu, zatočil jsem židli jako partnerkou na tanečním parketu v Savoyi a oplatil jsem s ní Vazounovi láskyplnou pozornost, kterou mi během večera věnoval. Zlomil se v pase, padl na koberec a vyzvrátil krvavé chuchvalce něčeho, co zřejmě bývalo laciným párkem nevalné chuti.

A pořád to smrdělo stejně odporně jako celá tahle kancelář.

Vteřinu nebo dvě na mě všichni civěli, jako kdyby mi na nose vypučel zepelín. Sluchátko vypadlo Wingerovi z prstů a trhaně se mu kymácelo po boku. Vypadalo to, jako kdyby nervózně švihal ocasem. Šišounovi vypadlo retko z pysků a několikrát poskočilo po koberci. Skoro takový malý ohňostroj na čtvrtého července. V místnosti bylo takové ticho, že bylo slyšet syčení tabákových jisker. Jen se štěstím nic nezapálily.

Možná to bylo tím, že jsem to nechtěl. U takových drobných šťastných náhod si nejsem nikdy jistý.

Nervák byl, samozřejmě, na nervy a jednal jako první. Zdvihl colt v roztřesené ruce – ale netrásla se mu zase tak, aby na tuhle vzdálenost netrefil – a stíkl spoušť.

Něco uvnitř s tupým cvaknutím prasklo, podle zvuku nejspíš úderník, a Nervák si najednou uvědomil, že jeho Browning Colt M1911 se hodí nejvýš jako zarážka ke dveřím.

Než si kdokoli z nich uvědomil, co se děje, přetáhl jsem Šišouna po bradě tak, že se nejmíň týden neoholí. Zhroutil se, jako kdyby neměl v těle jedinou kost, ale bolest v kloubech prstů mi prozradila, že má pořádně tvrdou čelist. Strhl jsem jeho sako z opěradla židle, otočil se a rozběhl se ke svému oblíbenému veřejnému činiteli Wingerovi.

Který nasadil velice přesvědčivý sprint k nejbližším dveřím.

Knírač mě chtěl zastavit a vytrhl z náprsní kapsy saka osmatřicítka special. Nemohl jsem se s ní vypořádat tak jako s Nervákovou pistolí, i kdybych byl měl čas se na ni soustředit. Je o hodně obtížnější vyřadit revolver než poloautomatickou pistoli, protože je to starší technologie, a tedy i jednodušší mechanismus. Možná kdybych stačil

vytáhnout svoji zbraň z Šišounova saka, ale na to zatím ani náhodou nebyl čas...

Proto jsem udělal to, co každý, když kouká do ústí hlavně. Uskočil jsem.

Přesněji vrhl jsem se stranou, narazil do stolu a převrátil ho. Nejenže se mi rohy té zatracené věci zaryly do žeber, ale našly si tři různá místa, která mi předtím Vazoun naklepal jako lacinou flákotu. Jak jinak.

Ale vyšlo to. Slyšel jsem hukot letícího olova a měkké praskání, když se kulky zarávaly do stěny nebo do dřevěného štítu, za kterým jsem se teď krčil. Ale kromě třísky, která mi rozsekla hřbet levé ruky, jsem neutrpěl žádnou újmu.

Sice se hojím rychle a zabít mě je o hodně těžší než vás obyčejné mouly, ale to neznamená, že nechat se střelit je nějaká psina.

Nemohl jsem se tam skrývat donekonečna. Stůl se začínal rozpadat, nevěděl jsem, jak dlouho budou ostatní mimo hru a Winger se s každou vteřinou vzdaloval. Zvedl jsem se, napumpoval štěstí, které jsem vycucl z Nervákovy coltu do kusu provazu, který se mi stále klínal na zápěstí, a hodil ho.

Knírač se ho pokusil srazit, aby ho nezasáhl do obličeje, a zároveň vystřelil. Kohoutek osmatřícítky spustil a zasekl se do konopných vláken.

S trochou štěstí navíc dokážete spoustu věcí, když víte jak na to.

Tentokrát ho bylo opravdu jen trochu. Knírač zuřivě trhal za roztržené prameny provazu a patrně mu nebude trvat dlouho, než kohoutek uvolní. Nervák šacoval Kníračovo sako přehozené přes židli, zřejmě v něm hledal další pistoli, a sám Knírač se supěním vstával.

Na druhou stranu i já jsem se už pakoval.

Z kapsy Šišounova saka jsem vytáhl hůlku, na kterou tolik valil bulvy. Byla to Luchtaine & Goodfellow model 1592. Padla mi do ruky, jako kdybych se s ní narodil. To nebylo nic zvláštního. Měl jsem ji tak dlouho, až jsem dřevu ošoupal tak, že mi seděla v dlani jako ulitá. *Dverga*, která mi ji kdysi dávno prodala, přísahala na všechno možné i nemožné, že doopravdy obsahuje třísku voru, který odvezl krále Artuše do Avalonu. Moc jsem jí to nebaštil, ale tak nebo tak, ta hůlka mě ještě nikdy nenechala ve štychu.

Mávl jsem L&G přes Wingerovy pohůnky a mystickým kanálem jsem upravil obraz, který jejich oči předávaly do mozku. Uchopil jsem okraje stínů na hranicích jejich zorného pole a rozmazal jim je přes celý pohled. Nebylo to tak elegantní, jako kdybych se vymazal z místnosti nebo mě viděli jinde, než jsem byl, ale s pomocí hůlky to bylo velice rychlé. Na několik okamžiků museli mít pocit, že se ocitli uvnitř prázdné benzínové nádrže.

„Co je sakra?“

„Hej, kdo zhasnul?“

„To seš ty, Ronnie? Kde seš?“

„Tady!“

„Kde, tady?“

V tu chvíli dostal Nervák geniální nápad a začal střílet po každém zvuku, který okamžitě nepoznal. Ze stěn a sloupů odletovala omítka a úlomky mramoru, ocel se prohýbala, klávesy psacích strojů létaly vzduchem a Knírač s Vazounem poslepu hledali úkryt. Uslyšel jsem hlasitou ránu, bolestné vyjeknutí a další stůl se poroučel. Vazoun byl podruhé úplně mimo hru.

Předpokládal jsem, že tohle je na pár minut zaměstná. Kýchl jsem, pach spáleného střelného prachu mě vždycky nutí kýchat, a rozběhl jsem se za Floydem Wingerem.

V podstatě jsem se sklouzl po hrubém koberci, dveře za mnou práskly a já narazil do mosazného zábradlí na druhé straně ochozu. Rychlý pohled do atria v přízemí mi nenabídl nic užitečného: veliký recepční stůl, kapradí v květináčích, mramorová dlažba v barvě světle růžového melíru. Pod ochoz jsem samozřejmě neviděl, ale vchodové dveře byly pevně zavřené a Winger se nenacházel nikde v jejich blízkosti.

Ten trouba chtěl zřejmě zůstat nablízku, aby z první ruky viděl, jak se o mě jeho maníci postarají. Skvělé rozhodnutí – pro mě.

Dal jsem si malinko načas a pořádně jsem začíchal. Winger se musel dost potit, když tak vystřelil ze dveří. Měla by po něm zůstat pachová stopa zřetelnější než čerstvě vyasfaltovaná silnice. A taky že jo. Bylo to tam. Vlastně jsem ani nepotřeboval cítit jeho pot. Zřetelně jsem vnímal zbytky aury jeho strachu ve vzduchu.

Po špičkách jsem se plížil chodbou, L&G připravenou, atrium jsem měl po levé ruce a masivní dveře a potemnělá okna po pravé. Řekl bych, že věděl, že se blížím, protože vyletěl z úkrytu a jako blesk se hnal ke schodům.

Schovával se na záchodě. Pochopitelně. Kde jinde můžete najít chicagského politika než s ostatními sračkami?

Byl bych ho zřejmě doběhl, ale proč dělat věci složitě? Namířil jsem L&G a vykřikl jsem: „To by stačilo, pane Wingere!“

Ztuhl s rukama vzhůru, otočil se a v tu chvíli si všiml, čím na něj mířím. Když nic jiného, aspoň se mi podařilo z toho jeho ksichtu strhnout falešné pozlátko počestného veřejného činitele. Věnoval mi úšklebek, na který by byl hrdý ne jeden mafián. „Myslíte, že jste zábavný? Myslíte si, že je na tomhle vůbec něco zábavného?“

Pokrčil jsem rameny. „Jo, myslím, že něco zábavného by se přece jenom našlo.“

„Výborně! Až vyjdou fotky, pošlu tu vaši pitomou hůlčičku Baskinovi spolu s obtahem titulků.“ Začal couvat a chystal se vzít nohy na ramena. „Myslím, že ten vtíp bude považovat za absolutně hysteri...“

Chodbou zaduněl výstřel z pětačtyřicítky a moje „pitomá hůlčička“ vyplivla oheň. Nebylo to samozřejmě skutečné, jen další iluze, rána, kravál a tak, ale *jemu* to jako skutečný výstřel připadalo.

Hm, krása nechtěného.

Winger vykřikl, a než si stačil uvědomit, že jsem ho nestřelil, skočil jsem po něm jako troll po raněném dítěti.

Chvilku jsme se váleli mezi stěnou a zídkou ochozu, pěsti se jen míhaly a nebudu domýšlivý, když řeknu, že od začátku neměl nejmenší šanci. Pěkně jsem si ho chytil a začal ho valchovat.

Také jsem mu, aniž by si toho všiml, dvakrát sáhl do náprsní kapsy saka. Rád bych chtěl tvrdit, že se mi to povedlo díky mé neuvěřitelné šikovnosti, ale myslím, že v tu chvíli věnoval příliš velkou pozornost tomu, že ho držím za vlasy a mlátím mu hlavou o podlahu, a kopancům do rozkroku.

Už jsem chtěl stejně přestat – vážně jsem o tom seriózně uvažoval! –, když jsem zjistil, že jsem silně podcenil jednu z politikových mlátiček.

Knírač vyletěl z kanceláře, na levé tváři se mu vybarvovala nádherná modřina a v pravačce svíral malý, ale ošklivý vyhazovák. Možná byl k Wingerovi loajální nejen kvůli penězům a křik jeho šéfa mu dodal sil, aby překonal mé pouto. K čertu, možná jsem byl nepozorný, nebo jsem ho tam v kanceláři zranil jen lehce. Nevěděl jsem to a asi se to nikdy nedozvím. Každopádně na tom nijak nezáleželo. Ať byl důvod jakýkoli, byl tady a hnal se po mně.

Slyšel jsem ho i na měkkém koberci a přes Wingerovo sténání. Musel být ještě trochu zmatený z magie, kterou jsem proti němu použil. Já bych tedy byl! Jakmile byl u mě, vztyčil jsem se, popadl ho za loket a otočil do strany. Brnkačka.

Zapotácel se, v tu chvíli vypadal, jako kdyby byl plný laciné kořalky, a s holčičím vypísknutím přepadl přes zábradlí ochozu.

To jsem vážně nechtěl!

Winger a já jsme na sebe zírali s trapně spadlými čelistmi. Kdyby to bylo směšné, byla by to docela legrace. Pak jsem váhavě – nevím proč, už jsem viděl spoustu mnohem horších věcí – popošel a naklonil se přes zábradlí.

Nebudete tomu věřit, ale Knírač byl naživu! Podle zvláštních úhlů, do kterých se mu ohýbaly končetiny, si hned tak nezatsrá, ale to kapradí v květináčích dole jeho pád pořádně zbrzdilo.

Někdy je to k nevíře, jaké mám štěstí.

Ještě pořád jsem se přes mosazné zábradlí díval na polámaného a krvácejícího chlápka pode mnou, když se hlavní dveře rozlétly jako opasek na banketu a do haly se vrátil tucet poldů. Doslova jsem cítil dvacet očí, které se upřely na Knírače, ležícího v troskách velkého kameninového květináče a pokrytého krví a hlinou, a pak se zvedly a soustředily se na můj ciferník.

Někdy je to až k nevíře, jaké mám štěstí.

V tu chvíli začal Winger – lasička slizká – řvát o pomoc. A řval moje jméno. A hulákal, že jsem na něho vystřelil.

Vsadím se, že v domě nebyl policista, který by nevěděl, jaký je ten mizera křivák. Ale to neznamenalo, že jsem se ho zřejmě nesnažil zabít. Z jejich pohledu to naopak vypadalo o to pravděpodobněji. Navíc spousta z nich mohla být na Wingerově výplatní pásce.

Proto mě asi nemělo nijak překvapit, když čtyři z nich vytáhli bouchačky a začali po mně pálit dřív, než jsem vůbec stihl zvednout ruce.

Uskočil jsem od zábradlí tak prudce, že jsem rozbil okno kanceláře za sebou – naštěstí to nebylo zrcadlo, přestože dost odráželo; obvykle s sebou nosím dost soli, abych odvrátil i takovou smůlu, ale zrovna teď byla v kapse svrchníku v kanceláři –, a první kulky mě možná minuly o myši vous. Odrazil jsem se od okna, praštil sebou na zem a začal jsem se plížit pryč. Vstupní halou se nesl dusot nohou na schodech a já věděl, že když mě najde ten špatný polda, budu mít v sobě pár děr navíc dřív, než dostanu příležitost cokoli vysvětlit.

Proto jsem musel něco udělat, i když to znamenalo, že si pár policajtů bude myslet, že na ně chci zaútočit. V tu chvíli jsem si nedokázal vzpomenout, kolik jsem měl pro dnešek vymyšlených plánů a s kolika eventualitami jsem počítal, ale tohle mezi nimi rozhodně nebylo.

Znovu jsem z pouzdra vytáhl hůlku, sevřel ji do zubů, popolezl ještě několik yardů a v očekávání další kanonády jsem sakra opatrně vykoul mezerou mezi zídkou a zábradlím.

Většina poldů se poschovávala různě po hale buď za stolem, nebo mezi dveřmi. Předpokládal jsem, že ti, které nevidím, jsou už v patře a zřejmě dost blízko. Nemohl jsem si nevšimnout, že o Knírače se nikdo moc nestará. Zřejmě byli opravdu přesvědčeni, že na ně seshora začne někdo pálit.

Všiml jsem si, že za uniformovanými policisty vešli tři v civilu, také s připravenými zbraněmi. A díky bohům, kteří snad ještě v téhle době zůstali, jedno jakým, jsem jednoho z nich poznal!

„Keenane!“ Přikrčil jsem se, když se kulka odrazila od zábradlí jen několik palců od mého nosu. „Poručíku Keenane!“

Muž, na kterého jsem volal, černovlasý chlápek s jestřábím obličejem, v hnědém plstáku a kabátu do deště stejné barvy, namířil svoje strniště mým směrem. „To jste vy, Oberone?“

Druhá kulka udeřila do zídky, za kterou jsem se schovával, třetí mi hvízdla nad hlavou a zaryla se do dveří kanceláře. „Na dlouho ne!“

„Nestřílejte! Všichni zastavte palbu!“

Ne že bych se s Keenanem znal nějak dobře, spíš jen přes společného přítele u sboru, ale v tu chvíli bych ho byl zulíbal.

Poldové ještě chvíli pobíhali po místnostech, křičeli „Police!“ a „Ruce vzhůru!“ a „Pracky nahoru!“, až nakonec všechny shromáždili dole u toho rozlehlého stolu. Winger si uhlazoval pomačkané sako a kapesníkem otíral z obličeje pot a krev; někdo ošetřoval Vazouna a Knírače; Nervák se hrbil s rukama v klepetech, protože praštil prvního poldu, který se objevil ve dveřích; a Šišoun ještě podřimoval.

A pokud šlo o mě, našel jsem si čas na rychlou, přesně zacílenou iluzi...

„Tak,“ řekl Keenan, když ke mně zamířil a v levé ruce se mu pohupovala tužka, zápisník a nezapálená cigareta. „Někdo by mi měl pěkně rychle říct, co se tady sakra...“

„Povím vám všechno, co budete potřebovat, poručíku,“ přerušil ho Winger a vykročil k němu. „Tenhle... chuligán se vloupal do sídla mé firmy a napadl moje zaměstnance! Kdo ví, jakého násilí by se na nás dopustil, kdybyste včas nepřijeli!“

„Tak já jsem napadl pět maníků?“ opáčil jsem. Cítil jsem, jak mi cukají koutky, přestože jsem se ze všech sil snažil zachovat vážnou tvář. „Sám? A beze zbraně?“

Keenan si odkašlal, přesunul si cigaretu do pravé ruky a ukázal s ní na bouli na mém saku. „A co je tohle?“ Při-

lepil si cigaretu na ret a chvilku se jen tak rozhlížel, dokud jeden z poldů nevyndal sirky a nezapálil mu.

Dal jsem si záležet, abych klopu saka odhrnul hodně pomalu a bez dvojnásobných pohybů a ukázal jsem mu pouzdro – a hůlku.

„Co to sakra je, Oberone?“

Věnoval jsem mu úsměv. „Slouží to k zastrašení. Vypadá to, jako kdybych měl pistoli. Ale nemám, poručíku. Brkněte Peteovi, jestli mi nevěříte. Potvrdí to.“

„Aha. A tvrzení tady pana Wingera?“

„Kecy do posledního slova. I na politika lže až moc.“

Až do té chvíle jsem si myslel, že výraz „nafouknout se“ je čistě metafora, ale přísahám, že Winger opravdu nabýval na objemu. „Tak podívejte...!“

„Vlastně jsem tady oficiálně,“ pokračoval jsem. „Z pověření asistenta státního návladního, Daniela Baskina.“

To mi vysloužilo několik povytažených obočí. Ale jako první zareagoval Winger. „Myslím, poručíku,“ řekl ke Keenanovi, zatímco se mi snažil probodnout bulvy zničujícím pohledem, „že byste měl o asistentovi státního návladního Baskinovi pár věcí vědět, než si něco necháte namluvit.“ A přesně jak jsem čekal, přistoupil ke Keenanovi a se slizkým úsměvem sáhl do náprsní kapsy saka.

Do stejné kapsy, do které jsem já sáhl dvakrát, když jsme se tam nahoře kočkovali.

Byl jsem připravený dát mu mentální štouchanec, ale vůbec to nebylo třeba. Byl tak natěšený, tak dychtivý toho muže zničit, že si do poslední chvíle zřejmě neuvědomil, že papír, který drží v ruce, *není* ta obálka, kterou si předtím dával do kapsy.

Floyd Winger jen zkoprněle stál a potil se jako myš, zatímco poručík Keenan s přimhouřenýma očima pročítal předvolání k soudu Cookova okresu.

„Vypadá to, že jste převzal předvolání, pane Wingere,“ řekl Keenan. Zdálo se mi to, nebo jsem zaslechl výsměšný podtón? „Jsem si jist, že soud ocení vaši ochotu svědčit.“ Znovu se podíval na předvolání. „Takže osmadvacátého března? Jsem rád, že jste nám to ukázal. Zajistím několik policistů. Aby vám dělali eskortu. Samozřejmě jen kvůli vašemu bezpečí a pohodlí.“

„Já... já...“

Klidně jsem tu práci pro Baskina mohl udělat zadarmo. Slyšet chicagského politika koktat za to stálo.

„Vás si taky budeme muset odvést, Oberone,“ řekl pak Keenan. „Nevěřím, že jste ty muže napadl, ale dokud nezjistíme, co přesně se stalo – zvláště tady tomu,“ vytrčil bradu, takže dýmající cigaretou ukázal zhruba na Knírače, „musíme s vámi jednat jako s podezřelým.“

Jo, tak to jsem čekal. „Podívejte, poručíku,“ předstíral jsem, že si mnou naražená žebra a posunul jsem ruku výš, kdybych náhodou potřeboval svoji L&G pro malé kouzlo navíc. „Mám schůzku s klientem.“ Pokývl jsem k předvolání, jako kdyby snad zapomněl, koho myslím.

„Víte, že zítra vám v úředních hodinách řeknu všechno, co budete potřebovat.“

Rozhodně by mi to nesežral, ale já se jen tak neptal. Celou dobu, co jsme spolu mluvili, jsem k němu vysílal silové vlny vůle a nahlodával ho. Teď jsem zatlačil na membránu vůle za jeho očima, foukl do žhavých uhlíků jeho myšlenek a rozdmýchal tu trochu důvěry, kterou ve mně měl – ale především respekt k Danu Baskinovi –, do dychtivých plamenů.

Nakonec jsem ani hůlku nepotřeboval. „Tak dobře,“ řekl. Vysloužil si tím přiškrcené zachrčení od Wingera a zmatené pohledy od ostatních, našťastí hodnostně nižších detektivů. „Ale přesto budu potřebovat, abyste se

u nás co nejdřív zastavil a popsal nám, co se tady stalo. Je to jen formalita.“

„Naprosto rozumím, poručíku. Jsem vám velice zavázán.“

Pokývl a podíval se na drobné krvavé skvrny na mé košili a obleku. „Nemá vás prohlídnout doktor, než půjdete?“

„Kdepak.“ Trochu jsem odtáhl límec a ukázal mu pár drobných modřin a odřenin. „Stačí dobrý krejčí. Nejsou to takoví drsnáci, jak se tváří.“

Keenan se ušklíbl a odešel.

Vybelhal jsem se do patra, vzal jsem si svrchník, sešel dolů a vyšel ven. Teprve potom jsem nechal iluzi odeznít a objevily se ošklivé modřiny a škrábance. Věděl jsem, že zanedlouho Keenana znovu uvidím – možná až zase zajdu za Petem, a když ne, tak až půjdu učinit výpověď – a do té doby by ty rány opravdu měly zmizet. Nechtěl jsem, aby si jich všiml a vyptával se.

Hmm. Myslím, že nastala chvíle, abych aspoň trochu vyložil karty. Jsem autorizovaný soukromý detektiv s řádnou licencií. Jmenuju se Mick Oberon, tedy aspoň v téhle době.

A jak některým z vás už zřejmě došlo, nejsem člověk.